

Barcelona 14 de mayo de 1926

L'Esquella de la Torratxa

ANY XLIX Núm. 2447 [15 cts. Atrassats 30

ELS HEROIS DEL NOSTRE TEMPS

—L'Uzcudun, amo de la clatellada. Homes com aquest ens fan molta falta,

TEATRE CATALÀ ROMEA

Dissabte i diumenge tarda i nit, grans funcions amb el concurs de l'eminent artista

ENRIC BORRÁS

Es despatxa a Comptaduria.

BICICLETES
MOTOR

Accesoris i Sports

SANROMA

Balmes, 62 - Telèfon 1445 A - BARCELONA

Manuel Sugrañes

presenta les
grans revistes

Yes-Yes

Oui-Oui

al

TEATRE COMIC

Per la cuina catalana,
Tan aquí com a la Meca,
Pody dir, noia, ben ufana,
Que l'millor llibre es "LA TECA"

PREU: 3 PESETES

De venta en la LLIBRERIA LÓPEZ, Rbla. del Mig, 20

Pianos - Armoniums

LLOGUER : COMPRA-VENDA : PLASSOS Y COMPTAT
INSTRUMENTS MUSICALS DE TOTA MENA : MÚ-
SIQUES : ROTLLOS MUSICALS : DISCOS : MAQUINES
PARLANTS : ARXIU LÍRIC I DRAMATIC, CASTELLÀ
I CATALÀ

En la **Casa GOL**, San Pau, 24

trobará tot el que necessiti de l'art musical, a molt bon preu.

ANTONI LOPEZ

— IMPRESSOR —

Treballs comercials de totes
classes : Revistes : Catàlegs
Edicions especials de luxe
Talonaris : Factures, etc., etc.

OLM, 8 : TELEFON 4115 A

◀ BARCELONA ▶

ELS HEROIS DEL NOSTRE TEMPS

L'ESQUELLA DE LA TORRATXA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ
Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, 20
BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ

Fora de Barcelona:

Espanya: trimestre 3 ptes. Estranger, 5

MOSAIC

BOXA

enim entre nosaltres a l'Uzcudun i al Spalla, és a dir: al cop de puny encarnat, a la clatellada personificada, més o menys personificada. Això vulguin no vulguin quatre esperits retrassats que enyoren la Barcelona de 1870, és un aconteixement. D'hostes com aquests, que tant ens convenen, no en vénen cada dia.

Són dos hostes il·lustres, dos hostes extraordinaris, exòtics. Millor que millor. Així ens donen més il·lustre.

Ens han dit que a l'Uzcudun i al Spalla els agrada tant Barcelona. Un d'ells—no sabem quin, però és un d'ells—, fins s'ha atrevit a fer un líric elogi de l'escudella i la carn d'olla. Mentre aquí, per *snobisme*, la menyspreaven, han vingut forasters i han elogiat la carn d'olla. Això és un fet molt significatiu i que cal tenir en compte.

Veritablement, l'escudella i la carn d'olla catalanes exerceixen un gran atractiu, una gran influència sobre el foraster. Aquí l'Eddie Polo, en Muley Haffid, la Mary Pickford i en Douglas, la Tórtola Valencia, la Turcy, Mister Arroff i tants i tants altres personatges estranys, s'han quedat enamorats de Barcelona. I Barcelona, volguem o no volguem, encara significa, malgrat el seu aire d'europèisme, l'escudella i la carn d'olla.

Sembla que ara l'escudella també ha seduït a l'Uzcudun i a l'Spalla.

No ens podem pas queixar

FUTBOL

Més esport? Sí, senyors: un dia és un dia. Ademés, avui com avui, de l'esport encara en podem parlar sense por d'ofendre a ningú. De manera que, com que l'esport és un recurs, nosaltres, els periodistes, li hem d'estar molt agraïts.

Del fútbol algú, despectivament, en diu el "joc de la cossa". Però no cal fer-ne cas. Cal tenir en compte que quan no es poden obtenir victòries amb el cap, o sigui amb el cervell, les hem d'obtenir amb els peus. I cal tenir en compte que amb els peus es camina, i caminant es va lluny.

Davant les pissarres dels diaris barcelonins, s'aglomera el passat diumenge la multitud. Queda interceptat el pas de tramvies i carruatges bona estona.

Què passava? Hi havia hagut un crim sensacional? Un descarrilament? S'havia solucionat la vaga anglesa? Hi havia crisi a França?

No, ca! Això no té importància! Això passa cada dia!

Passava el que no passa cada dia, lo extraordinari, lo meravellós, lo apoteòsic: havia guanyat el "Barcelona".

Això, aquesta victòria, omplia d'orgull i d'alegria els rostres dels barcelonins. Perquè, quan guanya el "Barcelona", sembla que guanyin també un xic tots els barcelonins.

AVIACIO

Després de l'Uzcudun i l'Spalla, en Rada, el mecànic, el que ha donat la nota més simpàtica en el raid Palos-Buenos Aires. No ens podem pas queixar. Aquesta ha estat setmana de visites. I de triomfs, amb el triomf del "Barcelona".

En Rada, modest, humil i treballador, ha posat en pràctica aquell adagi castellà que diu: *Hoy el que no corre vuela*.

Ell ha volat. I ja ha complert. Ja en té ben bé prou, si vol. Amb un sol vol s'ha guanyat l'estada de peus a terra per a tota la vida. Ara, després de volar i fer coneixença amb els núvols i els ocells d'altura, ja s'ha guanyat el descans.

A nosaltres, els de terra, ens toca no marejar massa a aquest home que sembla empeltat d'àguila. Festejem-lo, però amb discreció. Aplaudim-lo, però sense fer massa soroll. Aclamem-lo, però amb ordre i cordura.

Del contrari es podria cansar i fugir-nos d'un vol.

LA MODA

Diu que uns joves s'han enfadat perquè críquem la moda dels pantalons-enagos! Ai, els reiets de casa! Pobres criatures! Creguin que estem veritablement penedits de les nostres anteriors paraules! Creguin que estem veritablement penedits de tenir sentit comú! El sentit comú, o sigui el bon sentit, avui ja no és moda. Avui és moda sortir disfressat al carrer.

Quin greu ens sap haver agraviat a aquestes criatures! Però, vaja, per a desagraviar-los, facint-se retratar, enviïn el retrat i els el publicarem.

Suposem que això els posarà tranquils.

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER
LA PREVIA CENSURA GOVERNATIVA

P.

COSES QUE PASSEN.

Ens referim a coses de l'Ajuntament. Els pressupostos que han estat aprovats darrerament han motivat que un cop més es posés en evidència l'harmonia municipal; la compenetració entre els regidors és completa.

De tal manera és així que s'ha aprovat el pressupost no obstant els precs d'economia fets pel senyor Ramon. Naturalment, no hi han baralles, i alguns regidors han estat a punt de fer-se'n set pedres at fetge. Però si escolteu l'alcalde us dirà que no pot estar més content. Realment, és una política nova.*

FEINA PER TOTA LA VIDA

Una nostra coneguda l'altre dia ens digué que havia aconseguit col·locar el seu fill a les obres de la Plaça de Catalunya. El seu fill és un noi de set anys.

Vàrem felicitar-la efusivament. Té treball per tota la vida, fins i tot en el cas que aquest noi mori centenari.

La fira de Sant Pons

Sant Pons és un sant que no fa enraonar gaire, és un sant burgès, pacífic, tranquil. No mata moros ni cristians, dragons ni sargantanes. Més aviat en fa néixer de bestioles que no pas les extermina, doncs Sant Pons és l'ambaixador cronològic de Sant Joan, l'apòstol de l'estiu: i "a l'estiu tota cuca viu", sobretot les mosques.

Les mosques són l'humil seguici del sant humil. Així com Sant Narcís se les menja totes com un Herodes mosquer, Sant Pons les cria amb aquella bondat que no es fixa en menudències de la utilitat. És un sant filòsof. Les mosques no tenen cap culpa d'ésser com són, perquè tots som obra de Déu—les mosques i nosaltres pecadors—, a més de què molts pecadors de nosaltres som més inútils, empalagosos i bruts que les mosques.

La fira de Sant Pons, del dimarts passat, és la fira dels perfums. No de les essències: dels perfums naturals. Amb la fira de Sant Pons, tota la vena barcelonina que va del Pla de la Boqueria fins les Rondes, s'empolaina amb flors i herbes i es carrega de menjar dolç de poema, mel i arrop, formatge i codonyat. Com una fadrina de

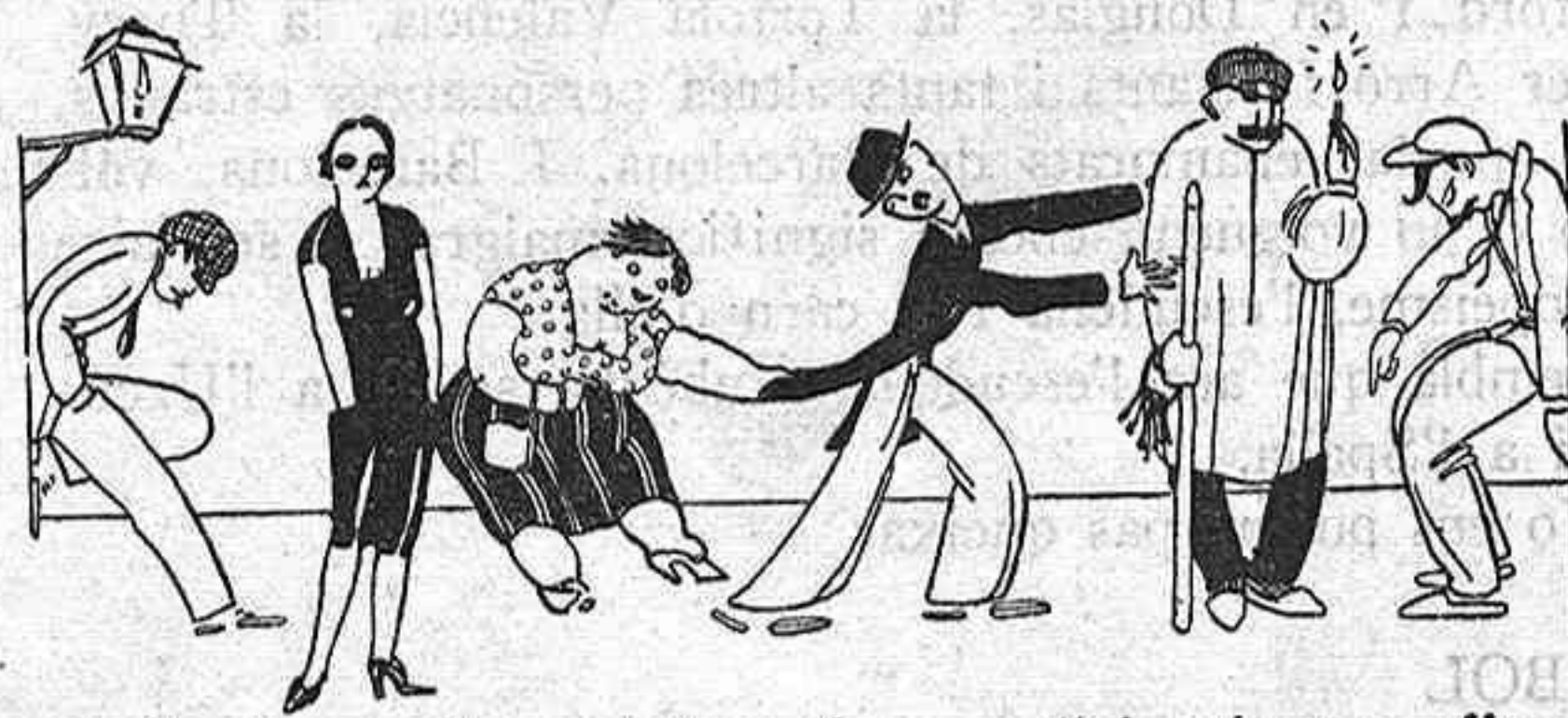
mercat rural. Aquesta fira té un aspecte litúrgic: és la comunió del carrer més negrament pecador: el carrer de l'Hospital.

A totes les ciutats hi ha uns quants carrers que jauen sota la maledicció de Jehovà, igula que Gomorra. Sembla que hi hagi passat el dimoni dels Evangelis, deixant-hi un rastre miserable per sempre més. A ciutat, aquest carrer és el de l'Hospital. De dia, les tragèdies de Santa Creu, la brutícia eterna, la construcció estreta, us pressen l'esperit. De nit fa por i mareja. És fosc i escanyat com un fons de roca Tarpeia ple de camasses, llefiscós,

pudent, farcit de mentides, amb un llarg retaule de gent del vici, plena de sou i de taques a la roba, al cos i a l'ànima. És ben bé el carrer de l'Hospital.

Amb la fira de Sant Pons es neteja, es confessa i pren la comunió. A les tres de la matinada, mentre l'ocellada nictàlopa surt dels *cabarets* i caus del vol, els carros i els rucs de bast van fent cap dels poblets, i fan renglera al carrer pudent, com una processó. Són rucs carregats de gerres i tupins omplerts de les laminadures que canten les èglogues de Jocs Florals. Són carros atapeïts de farigola, d'espigol i romaní, de violes i marduix, alfàbregues. Tot el carrer s'omple de flaire sa de pagesia, i les pobres aranyes que guipen per les escaletes, compren un ramet i per deu cèntims fan bogada del tuf de la carn passada. I Sant Pons aixeca la mola, perquè és un sant burgès, pacífic i bon home.

A les hores clares del matí, quan l'aire és net—fins a cert punt—, la parada és feta, el pessebre llest, les gerres panxudes i els plats llemosins untats de dolçor fan renglera per l'empedrat que s'entapissa d'herbes i flors, els crits de la pagesada s'enlairen com un ki-ki-ri-ki, la fira comença... Les mosques del seguici de Sant Pons volten els regalims de mel com aurèoles.

Tot s'ha purificat. El carrer ha fet la comunió de naturalesa, i la ciutat s'ha esbandit amb el primer bany de netedat de la temporada.

TANYUS

Un concurs

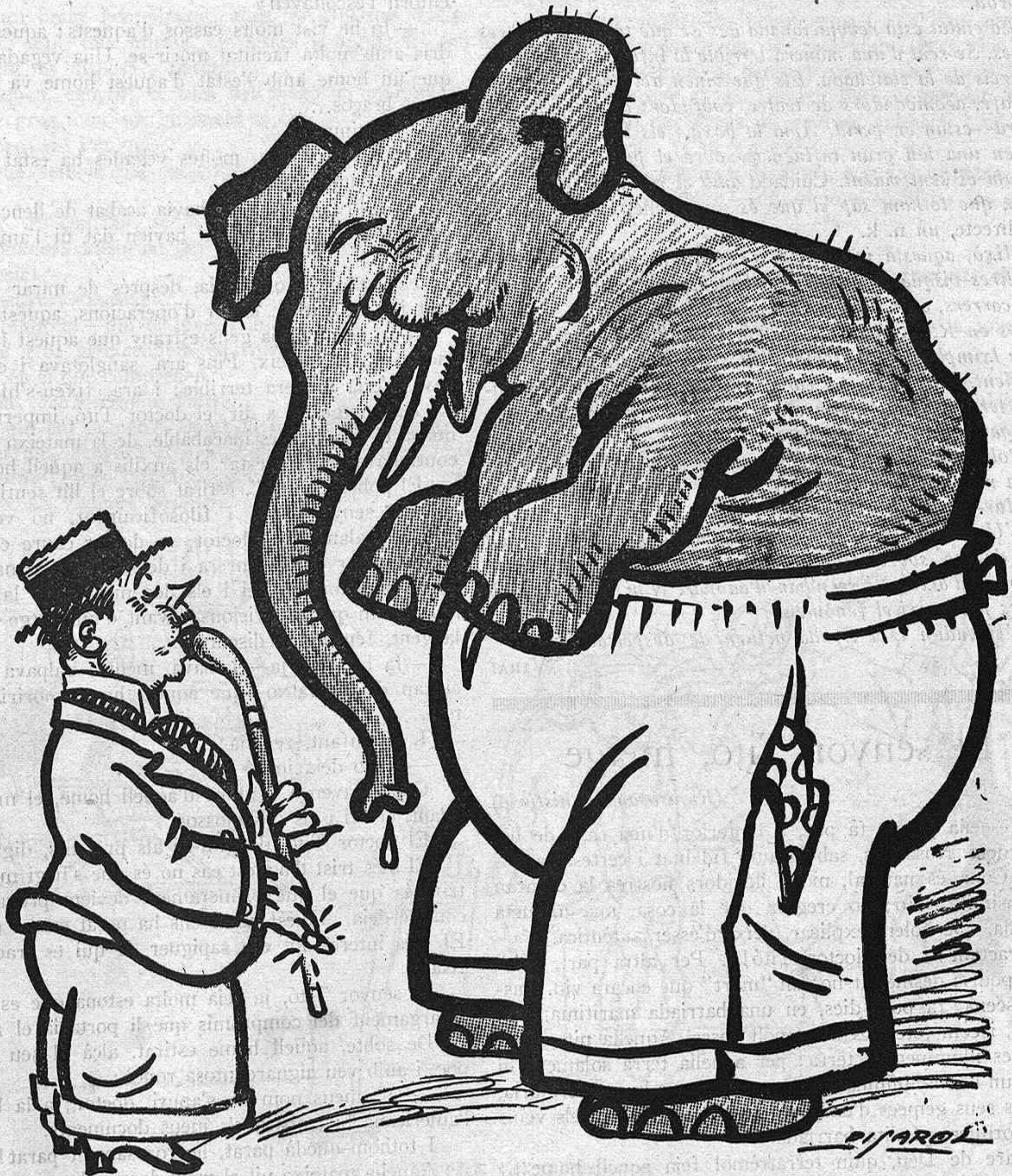
Els concursos per a propaganda comercial, ara són de gran moda. Evidentment, les cases de comerç ho fan perquè el públic respon. I és que ja no és possible arribar a un grau de ximpleria més gran del que hem arribat.

Una nova casa de banys acaba d'obrir un concurs amb dos premis—de 400 i de 700 pessetes—pels que endevinin respectivament, el número exacte i el número aproximat

d'homes i de dones que s'han banyat durant el més passat en la dita casa. Per a prendre part al concurs, cal banyar-se a la casa!

Heu vist mai un concurs més estúpid? Aquí no hi entra per res ni la intel·ligència ni el càlcul. Tot depèn de si s'endevina o no.

Proposem als que hi vulguin prendre part una solució. Que prometin una bona recompensa a un empleat de la casa—el de la taquilla, millor—. Això és la única garantia per a tenir èxit.

LA MODA D'ARA

L'elefant.—Noi, aquests pantalons, m'anirien més bé a mi.

L'elegant.—Que vols dir que ets més animal que jo?

LA CLATELLADA

Ja hi som, senyors! Ja hi hem arribat! Ja no podem demanar més!

Tenim entre nosaltres al Spalla i a l'Uzcudun, reis de la clatellada. Diuen que, per anar bé, encara n'hi hauria d'haver un altre: en Dempsey, que també pega fort. Però això ho diuen els que mai estan contents. Nosaltres som més modestos: amb l'Uzcudun i el Spalla, ja en tenim ben bé prou.

La ciutat està revolucionada des de què té tants il·lustres hostes. Se sent d'una manera terrible la influència d'aquests dos reis de la clatellada. Els que viuen del públic—mossos de cafè, acomodadors de teatre, cobradors de tramvies, etcètera—estan en perill. Avui la boxa i els boxadors, exerceixen una tan gran influència sobre el públic, que avui tothom es sent valent. Cuidado amb el públic, doncs! Cuidado, que tothom sap el que és un crochet un aupercant, un directe, un n. k.

Això, aquesta influència, s'explica fàcilment. Si entre nosaltres visqués Douglas Fairbancks, tots aniríem saltant pels carrers, com si estéssim empeltats de llagosta. Si l'hoste fos en Rosdchild, tots faríem el milionari, que vol dir, fer e l'imple. Ara hi tenim a l'Uzcudun i al Spalla, i fem el valent. Tots anem pel carrer mirant a la gent d'una manera terrible. Tots tenim un gest altiu i ferreny. Tots tenim ganes de fer trencadissa.

Pobre del que ens trepitgés un ull de poll! L'ofendríem d'una manera tan contundent, que no hi hauria més remei que dur-lo a la casa de socorro.

L'Uzcudun i el Spalla, pobrets, com que ja tenen prous muls de cap, sobretot després d'un passeig pel ring, no se n'adonen d'això. Ni se n'han d'adonar. N'hi ha prou amb què es produeixi el fenòmen.

L'Uzcudun i el Spalla actuen de despertadors.

VIRAI

El senyor Titó, metge

(Rigurosament històric)

L'escena passà, fa poc, a l'interior d'una casa de beneficència. Nosaltres, sabem amb fidelitat i certesa la notícia. Com, és natural, molts llegidors nostres la creuran inverosimil... No; no creguin que la cosa, una miqueta absurda, que volem explicar, deixi d'ésser autèntica.

Tractant-se del doctor Titó!... Per altra part, solament podria desmentir-nos un "mort" que encara viu. Passà l'escena, fa pocs dies, en una barriada marítima. Era de nit, i com totes les nits, molt fosca. Aquella nit, ni les estrelles il·luminen la terra; per aquella terra solament hi havia un home il·luminat, n'estava tant, que la seva cridòria, que els seus gemecs d'embriac, despertaven a tots els veïns que dormien en dita barriada.

Mare de Déu, quin terratrèmol feia aquell home!... Les impertinències dictades per la borrarxera d'aquell hom, foren motiu de què el vigilant nocturn, junt amb algun veí de bona fe, que es despertà segurament pels crits del

"curda", se l'emportessin al dispensari únic de la barriada per a proporcionar-li els primers auxilis.

Quan entraren en el centre benèfic, estaven de torn el doctor Titó i dos mossos. El doctor Titó, mirava aquell home embriac que el portaven a pes de braços i que llençava crits esgarrifosos, com si ell sol en aquell moment fos capaç de declarar una revolta humana. Imperativament, ordenà el doctor Titó:

—Aquest home al llit d'operacions...

Seguidament, entre el vigilant i els mossos del Dispensari l'ajassaren al llit.

El doctor Titó mirava a l'home ajagut—que continuava tabalejant—, i digué, sentenciosament, als que al seu entorn l'escoltaven:

—Jo he vist molts cassos d'aquests: aquest home, podria amb molta facilitat morir-se. Una vegada, recordo bé que un home amb l'estat d'aquest home va morir-se als meus braços...

I continuava:

—La borrarxera, moltes vegades ha estat la causa de la mort d'un home...

El pobre embriac, ja havia acabat de llençar crits amb veu forta, i, encara no li havien dat ni l'amoníac necessari...

El doctor Titó, afegia, després de mirar aquell home mut i aclaparat en el llit d'operacions, aquestes paraules:

—Jo no trobaria gens estrany que aquest home pogués morir-se ara mateix. Fins ara, sanglotava i es contorcionava d'una manera terrible; i ara, fixeu-s'hi, ni piula...

I el metge, és a dir, el doctor Titó, impertèrrit, continuava el seu discurs inacabable, de la mateixa manera que continuava sense prestar els auxilis a aquell home.

El pobre "curda", estirat sobre el llit sentia la peroració del senyor Titó, i filosòficament, no volguent que quedés malament el doctor, va deixar caure els seus braços, va tirar el cap enrera i de sobte va tornar-se glaçat.

El vigilant, un veí i els dos mossos de la casa, quedaren com qui veu visions davant d'un metge que *matava* la gent, fent-los-hi discursos.

—Ja ho deia ja—clamava, mentre palpava les mans i el cap del borrarxo—que aquest home moriria aquí mateix.

I, triomfant, repetia:

—Ja ho deia jo...

Continuaven a l'entorn d'aquell home, el metge, el vigilant, el veí i els dos mossos.

El doctor Titó, dirigint-se als presents, digué:

El més trist d'aquest cas no és que s'hagi mort: el més trist és que el que primerament devíem preguntar-li era com se deia. Aquest home ens ha posat en un compromís. El més interessant era sapiguer de qui es tracta, de què feia...

El senyor Titó, ja feia molta estona que es lamentava amargament del compromís que li portaria el *mort*.

De sobte, aquell home estirat, alçà el seu cap poc a poc, i amb veu aigüdentosa roncà:

—Pels meus nom no s'apuri, doctor; a la butxaca de l'americana hi trobarà els meus documents.

I tothom quedà parat, horrorosament parat!...

Aquella mateixa nit el *mort* dormia la seva mona a una cuneta de la carretera de Càn Tunis. L'endemà al matí, a ple sol, el referit *mort* ens explicava l'anècdota.

P. I.

El perfum de la meva esposa

La màquina del tren xiula fort per a fer veure que va depressa. En el departament de fumadors, cinc viatgers fumen qui més, que menys depressa. El sisè, un home gros, de mirada profunda, no té ni pipa, ni cigar, ni cigarreta. A cada moment treu un mocador de la butxaca i se'l posa al nas, ensuma profundament i tanca els ulls com si es desmaiés.

Aquesta operació no passa desapercebuda entre els *amateurs* del fum. El que es troba davant del senyor del mocador—un home ben plantat, amb les espatlles d'atleta—cnosulta amb una mirada als altres i, segur del seu consentiment, es disposa a parlar:

—Perdoneu, senyor, el fum del tabac us molesta?...

L'home gros mou enèrgicament el cap.

—No senyor! Per què?...

—Perquè sembla que ensumeu quelcom sota el mocador...

—Jo?... Al contrari, senyor... estic extasiat!...

Els fumadors s'acosten per entendre millor.

—Extasiat?

—Sí, senyor, extasiat!...

—Ja comprenc—diu el jove, guinyant l'ull.

L'home gros el considera equivocac.

—Què és el que compreneu?

—Es la *coco!*—respon l'altre.

—Per qui em preneu?—contesta indignat l'home gros.

Es un perfum, senyor! Res més que un perfum! Però quin perfum! Quina voluptuositat!

Llavors, els viatgers busquen.

—Nit d'orgia?—diu l'un.
—Flors d'Espanya?—diu el segon.
—Relèn de Pèrsia?—diu el tercer.
—Dolça agonía?—diu el quart.
—No l'endevinareu pas—diu l'home gros—. Es un perfum especial que no té onm.

—Es un secret!—diu el jove.

—No, senyor... Es el perfum de la meva esposa, i enfonsa una altra vegada el nas dintre el seu mocador, mentre els fumadors fumen en silenci.

—Jo no comprec res...—diu el jove en nom de tots—. Expliqueu-vos... Nosaltres tenim curiositat!...

—Es ben senzill—diu l'home gros—. Tal com em veieu, jo adoro a la meva dona. No puc viure sense ella... Per això jo porto sempre al damunt meu aquest mocador, que em permet evocar el seu record. Està impregnat del seu perfum... Oh, no és pas un perfum químic!... Es el seu perfum natural... Compreneu?

Els fumadors fumen depressa, a grans bufades.

—Deu ésser sublim!—diu el jove—. Si no fos una indiscreció...

—Què?

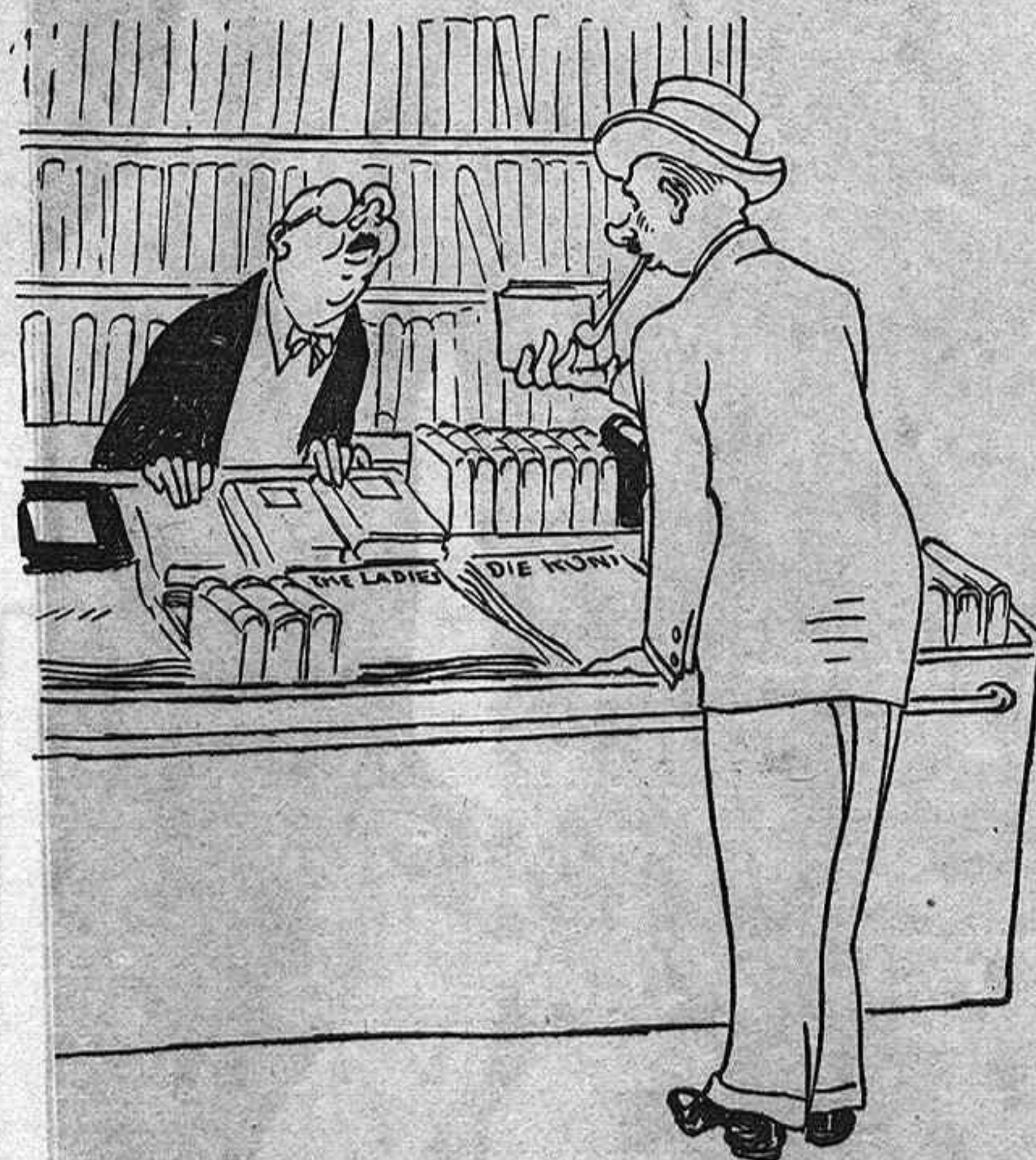
—Us demanaria que em deixéssiu ensumar el mocador.

—No us manca audàcia, però jo estimo la joventut... Respireu un moemnt; ja us ho permeto.

El jove agafa el mocador, se l'acosta a l'nas i ensuma golosament. De seguida la seva cara es posa alegre, els ulls li brillen. Allarga a l'home gros una mà cordial i afectuosa, i diu:

—Vós sou el senyor Duràn!

RENÉ PONS

A LA LLIBRERIA

—Aquest "Quijote"?

—Tres pessetes.

—Si que és car! No me'l quedo.

LA NOSTRA CIVILITZACIÓ

A LA TAQUILLA DE LA BOXA

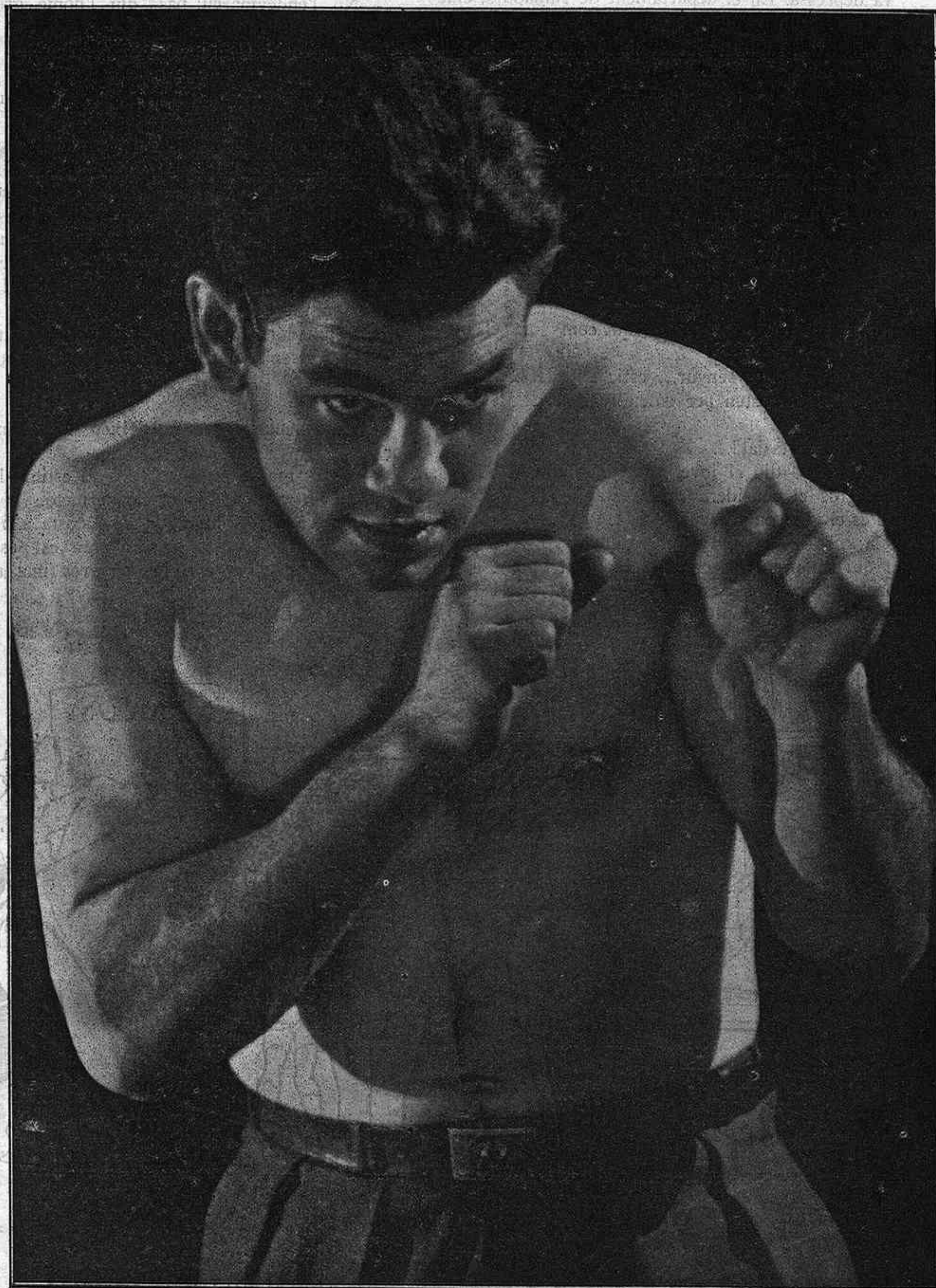
—Una entrada?

—Vint pessetes.

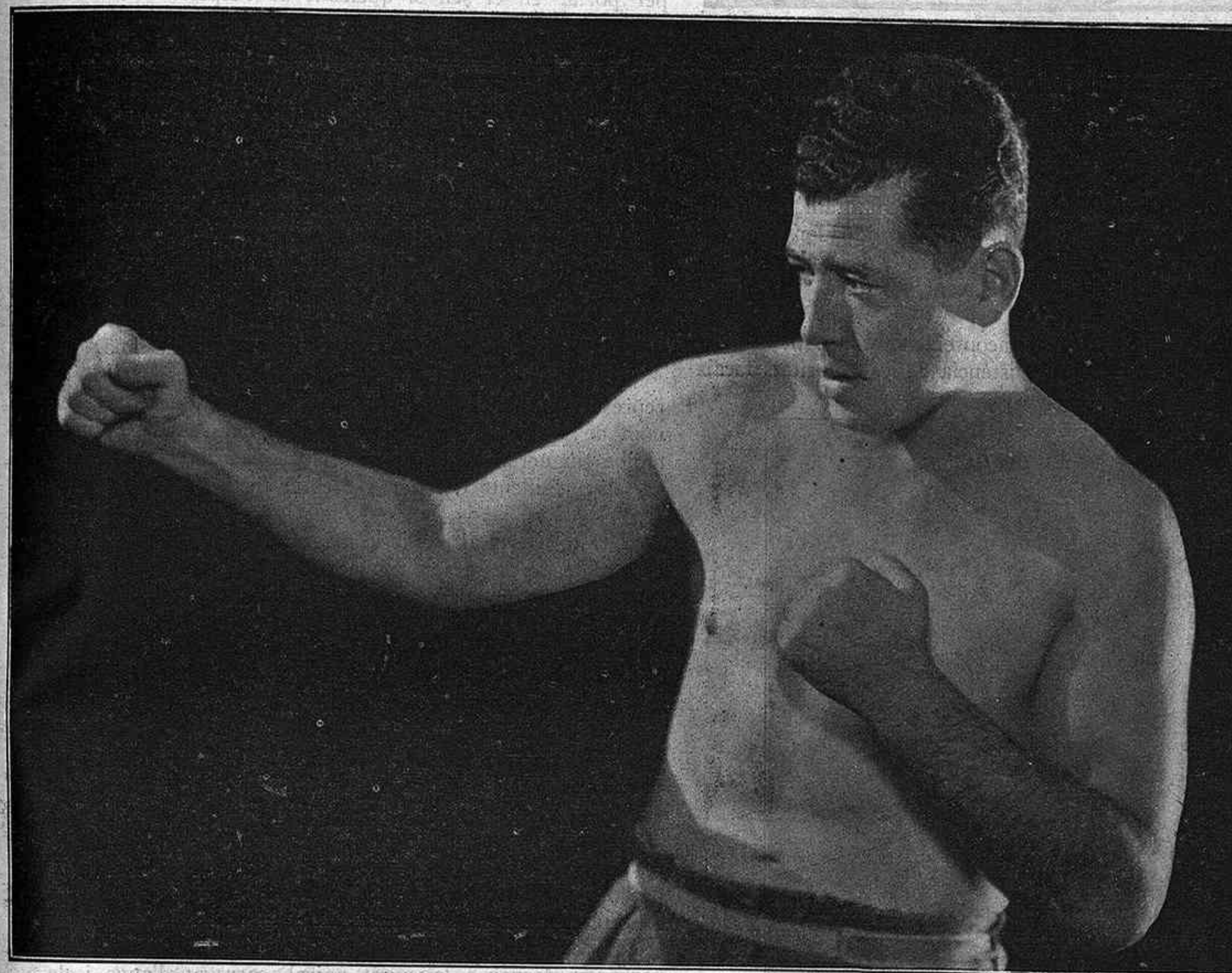
—Si que és barata! Dongui-me'n dues.

de l'artista

ELS HOMES DEL DIA

PAULI UZCUDUN

HERMINI SPALLA

Dos homes de força, dos homes de cop de puny privat, que es barallaran demà, per gust de barallar-se. Francament, no comprenem quin gust hi troben.

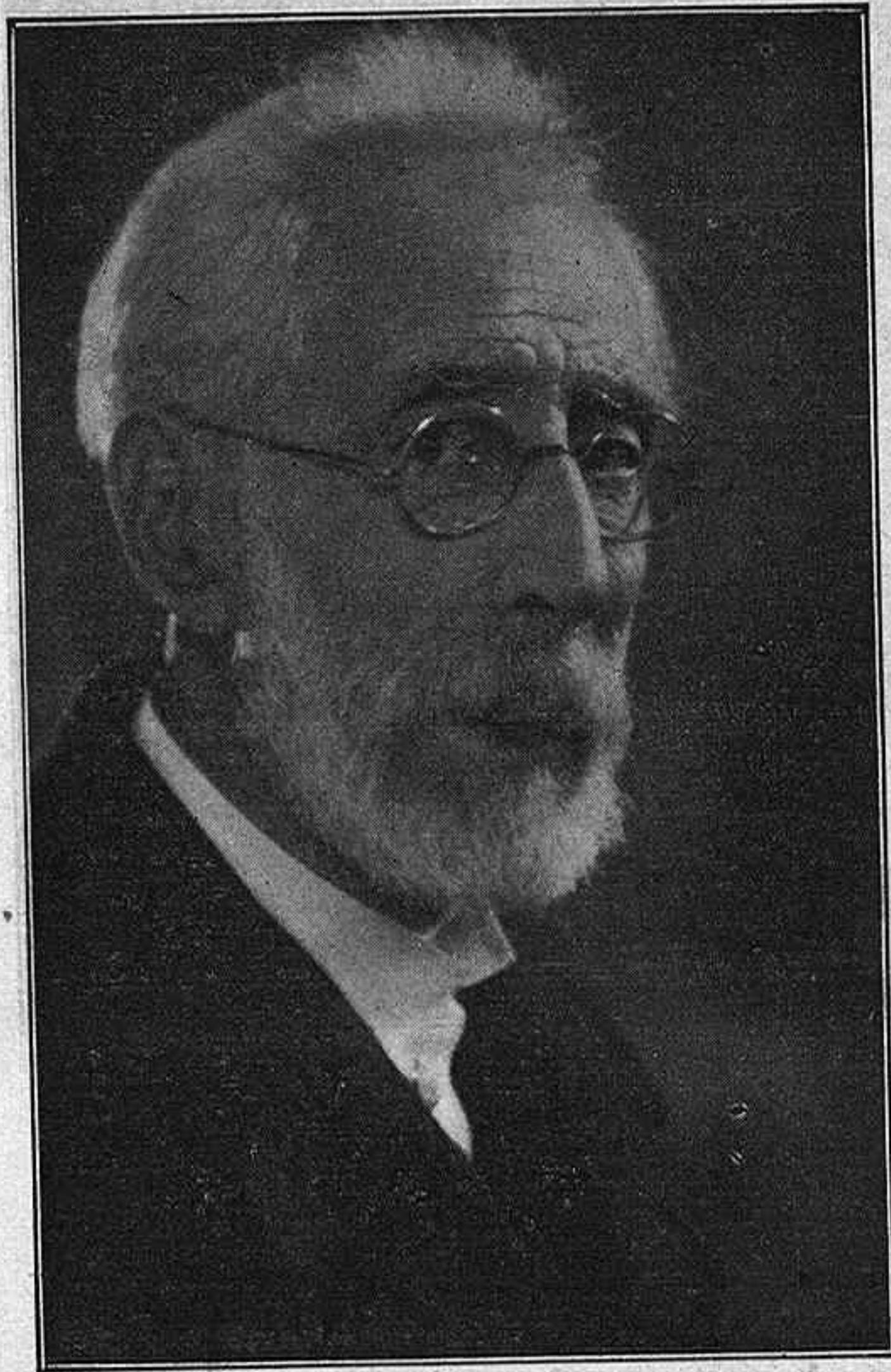

XERRAMEQUE ARTISTIQUE

ACONTEIXEMENT ARTÍSTIC

L'eminent pintor barceloní, Antón Fabrés, ha tingut l'heroica gesta de fer donació a la ciutat on va veure la llum, d'una bona part de la seva producció exquisida, composta de dibuixos, pintures i escultures que vénen a enriquir el nostre "Museu d'Art Contemporani", i quina instal·lació adequada, sota la direcció del donador, han tingut lloc a la "Sala de la Reina Regent", del Palau de Belles Arts, la qual, d'aquí endavant, es dirà "Sala Fabrés".

La part oficial d'aquest acontejement artístic, tingué lloc dissabte passat, amb assistència de les autoritats locals

ANTONI FABRÉS

i d'un bon nombre d'artistes i d'escriptors, llegint-hi una notable biografia d'en Fabrés, en Carles Pirozzini, a la qual el gran pintor respongué amb el següent discurs, adreçat als presents:

"En aquest moment, per a mi solemniat, tinc el goig de veure realitzat un dels desitjos més grans de la meua vida: el d'oferir a la ciutat-mare, Barcelona, en la qual vareig veure la llum primera, i com fill amantíssim que ha viscut molts anys allunyat d'ella, sense oblidar-la mai, els esforços artístics realitzats des de la meua joventut fins a la vellesa, ofrena d'amor que li faig com la faria a la que em donà la vida.

Les obres que en donació perpètua ofereixo avui a ma estimada ciutat nadiua, totes, encara que modestes, per ésser meves, han estat produïdes amb tot el fervor d'un enamorat de la Bellesa. Algunes d'elles—sens dubte per portar en el seu si quelcom de l'esperit dels meus germans—han merescut les més altes recompenses en certàmens estrangers internacionals; motiu pel qual vareig encinsar-me a oferir-les als meus conciutadans, segur de què les acceptarien amb joia; com estic segur també que junt amb els meus premis que uneixo a la meua tasca, acceptareu amb joia també la medalla commemorativa amb la qual se m'acaba d'honorar, per tal de què fent-ho així la meua mare esmentada la guardi en la que avui tan solemniatment s'inaugura amb el meu nom modest.

Aquí ho teniu, doncs, obres i recompenses; aculliu-les amb la mateixa tendror que jo us les brindo. Perdoneu si no són dignes de la grandesa de Barcelona; mes no dubteu pas de què amb elles hi va tota la meua ànima."

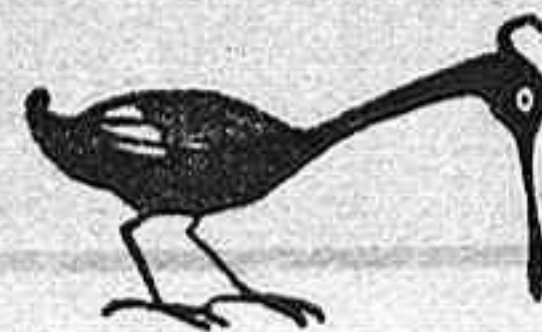
Al sentit parlament del genial artista, respongué, en representació de l'alcalde, el senyor Ponsà, acceptant en nom de la ciutat l'esplèndid donatiu del senyor Fabrés; també tingueren paraules de lloança per al fidel barceloní, els presidents d'honor i efectiu de la Junta de Museus.

I restà oberta al públic la magnífica "Sala Fabrés" per la qual té de passar en romiatge d'admiració i agraïment, tot el veïnat de Barcelona, car es tracta d'un excellent pintor, hereu directe de la famosa escola fortuniana; d'un home que als tretze anys ja va guanyar una medalla, als vint el premi de Roma, amb la borsa de viatge, que li fou renovada i augmentada pels seus mèrits; que va dirigir l'Acadèmia de Belles Arts de Mèxic, des de 1903 a 1908; que s'és passat a Roma, la pàtria de l'Art, la major part de la seva vida; que ha recollit altes recompenses en les exposicions internacionals d'art, i que té formoses obres als museus Vaticà, de Roma; Nacional, de Madrid; Nacional, de Mèxic; així com als de Filadèlfia, Nantes, Imperial, de Berlín, i altres.

Antón Fabrés, l'artista quina producció és coneguda i celebrada arreu del món, l'home sempre sentimental i generós, en tornar a la ciutat pairal, carregat d'anys i de llors, aplega bona part de la seva valuosa producció i la posa a les mans de la mare inoblidable, en quin redòs desitja que s'escolin calmosos i venerats els anys darrers de la seva existència atrafegada, en la qual mai no s'és extingit la llum de l'ideal.

Barcelona ha contret un deure sagrat amb aquest fill predilecte seu que li ha ofrenat tot quan tenia; el de fer-li tranquil·la i agradosa la devallada de la vida, per tal de què mai no pugui penedir-se del seu magnífic desprendiment de fill enamorat.

C. ARBÓ

BESOS...

AUBA

Del dolç record que tinc de ma infantesa,
en servo un, que omplena tot mon cor,
que són els besos que la mare un dia
en féu al llit, trencant mon somni d'or.

MIG-JORN

He gustat el tebi bes d'una boca carmesina
que poruga i tremolosa un dia se'm va ofrenà,
i va ésser en mon cor com si es clavés una espina
al gustar aquell petó, que no'n fou, doncs no esclatà.

LUIS BOTA I VILLA

ROMEA

Alternant amb les representacions de teatre català que en aquesta casa dona l'eminent Enric Borràs, l'actriu francesa Charlotte Lysés ens ha donat a conèixer "L'homme d'un soir", de Denys Amiel; "Le Rosaire", d'A. Brisson, sobre la novel·la de Florence A. Braclay; "Bauco", d'Alfred Savoir. "La gran duchesse et le garçon d'étage", ja la coneixíem.

EL "PAPU"

—Mira, nen, si no calles, vindrà l'Uzcudun.

LA MODA

—Jo ja còc un home.

—No pas amb aquests pantalons que porteu ara!

"L'homme d'un soir", és, indubtablement, la millor de les obres que Charlotte Lysés ha estrenat a Barcelona, encara que no ens agrada tant com "La souriante Madame Beudet", del mateix autor.

"Bauco" és una comèdia d'Alfred Savoir, l'autor que a París rivalitza amb Sacha Guitry en nomenada i glòria barata. Comèdia de diàleg, d'enginy, però sense cap mena de transcendència.

"Le Rosaire" és una comedieta per a senyoretes, d'assumptes sentimental, tractat amb bastanta habilitat.

NUEVO

"Cançó d'amor i de guerra" segueix el seu camí triomfal. A la cinquanta representació, encara el públic reclama, entre grans aplaudiments, la presència dels autors a l'escenari. Així mateix són ovacionats els artistes intèrprets de la bella obra d'en Capdevila, Mora i Martínez Valls.

COMICO

Un altre èxit: "Oui-Oui" En parlariem cada setmana i no ens cansariem de parlar-ne. Es lo millor i lo més significatiu que en podem dir.

BARCELONA

Ha acabat la temporada la companyia de Caterina Bàrcena, que dirigeix en Martínez Sierra. Ha estrenat una obra que és una gran obra, una de les millors del teatre espanyol: "El camino de la felicidad", d'en Marquina.

Lo demés, "Mary, la insoportable", "Susana tiene un secreto", és dolentet.

BOB

"Maria Dolors", novel·leta per Teresa Vernet.

Teresa Vernet és un nom incorporat a la literatura catalana fa tres o quatre setmanes amb una petita novel·la que es titula "Maria Dolors". Ens havíem parlat ja d'aquesta espiritual i intelligent xicota, plena de tots els encisos de la joventut; ens havien dit també que, ni de molt, "Maria Dolors" no és la seva millor obra. No li coneixem, però, altra cosa que aquesta novel·leta.

La senyoreta Teresa Vernet escriu bé i té condicions de gran literata. Veu amb claredat l'assumpte, el sap enfocar amb encert, reeix en la manera de portar-lo, fa moure bé els personatges i és una formidable psicòlega de l'ànima femenina. Aquestes belles qualitats, que es mostren en "Maria Dolors", fan que Teresa Vernet sigui una esperança.

Però, al costat d'això, la senyoreta Vernet no ha triomfat encara; la seva joventut fa que no hagi pogut triomfar encara. L'argument de "Maria Dolors", a desgrat que l'autora el sàpiga fer interessant, no té cap interès, degut a la seva manca d'originalitat. A més a més, hom veu que les imatges i els fragments més bells de l'obreta l'han colpida a ella mateixa i se n'ha enamorat, i això fa que els allargui massa i àdhuc els repeteixi.

I per damunt de tot això, té encara un defecte més gros. "Viu en un món de pur intel·lectualisme que escau a sa manera d'ésser. Tota la tendresa i bellesa de la dona, sense cap de ses vulgaritats empèditores, això és el seu cor."—fa exclamar a l'enamorat de Maria Dolors parlant d'ella. La senyoreta Vernet s'ha format un fantàstic món ideal i té un menyspreu per tot el que no sigui el pur intel·lectualisme. Aquest seu món és el que fa viure a Maria Dolors i sempre l'autora en parla amb una simpatia i adhesió completes. I si al final de l'obra triomfa l'amor, és que la senyoreta Teresa Vernet admet l'amor dins d'aquest món perquè creu que l'amor és un dels intel·lectualismes. Bella cosa és l'idealisme; és més, el creiem absolutament necessari. Però al costat d'un esperit elevat, d'una ferma cultura, de l'anàlisi, de la superioritat, hi ha el món corporal amb els seus goigs que és necessari a la sensibilitat i l'humanisme; que pensi la senyoreta Vernet que així com el que només viu una vida corporal és un ésser repugnant, el que només viu una vida espiritual, és un equivocat.

Pensem, però, que Teresa Vernet sabrà despendre's d'aquestes tares i llavors quedaran magníficament les seves grans qualitats d'escriptora.

"El amante de Yanka", novel·leta per Lluís Capdevila.

("La Novela Nueva", núm. 8.)

Lluís Capdevila, l'infatigable escriptor, ha assolit un nou triomf, ben merescut, amb "El amante de Yanka". L'obra ens presenta una vida d'amor, però en Capdevila ha sabut donar-hi amb mà mestra una importància magnífica. Ens presenta un home superior que sofreix la tortura de creure's indigne de la seva amant. Yanka, l'hongaresa, es mereix tots els respectes i totes les consideracions, i Samuel Garcés, el revolucionari

espanyol, creu no estimar-la i que en ella només hi troba l'atracció de la carn. Però Yanka mor i llavors Garcés s'adona de tota la seva pura amor.

Lluís Capdevila ha resolt aquest argument amb totes les qualitats d'un gran novel·lista. La psicologia dels dos personatges és perfecte; tots els recons de llurs ànimes hi són comprensos i ben traduïts. La trama no pot ésser ja més interessant. Novellísticament "El amante de Yanka" no té cap defecte. Sincerament, creiem que és la millor novel·la d'en Lluís Capdevila.

Literàriament és una deliciosa perfecció. No hi ha pas cap mena de dubte que és la seva millor peça literària. "El amante de Yanka" és una meravella d'elegància i refinament. És un veritable poema.

La novel·leta d'en Capdevila està plena de fines i delicades imatges bellíssimes. "Sobre la mesilla de noche otra lámpara parecida a un hongo, a un hongo de mármol nacido del mármol de la mesa"; "El monte, que es como un pecho erguido, tiene voz de corazón y parece latir—cuando lo besa el viento despeinando las cabelleras de sus árboles—como un corazón"; veu's ací dues mostres de la seva rica imatgeria.

Com en tota l'obra d'en Lluís Capdevila, "El amante de Yanka" està plena d'intencions i sàtires i punyents fuetades; com en tota la seva obra, també, les punyides més fortes són per a les dones i la prostitució.

L'obra està il·lustrada pel gran dibuixant sudamericà Barradas. Són uns dibuixos a l'altura de la seva bellíssima art.

"Tres Parisien".

Hem rebut el número de "Tres Parisien" corresponent al mes d'abril.

Com tot, és un número ple de bellesa, art, distinció i bon gust, és la revista de les veritables elegants. La seva directora, Mlle. G. P. Joumard, es fa cada dia més acreedora a la confiança que el públic li dispensa.

ALPHA

FUTBOL

Tanmateix no ens hi veiem de contents; mireu que ésser finalistes després d'haver passat les angúnies que els pobres aficionats varen haver de passar amb un "goal" a zero que des del començament s'havia anunciat a favor de l'"Irún", n'hi ha per tornar-se boig d'alegria.

Nosaltres, que vàrem ésser espectadors "sortosos" del partit entre el "Daring", de Bruselles, i el reserva del "Barcelona", i que vàrem poder veure, per tant, totes les sensacions produïdes per aquelles pissarres que s'anaven passejant pel camp donant notícies de Saragossa, cregueu que vàrem acabar que ni sabíem el que ens fèiem; un ens clavava una patada de part darrera, l'altre ens donava una empenta; un altre llençava el barret en l'aire i ens venia just a caure damunt nostre. En un dir, varen ésser uns veritables màrtirs de l'esbojarrada alegria dels bons aficionats. Quan va passar la pis-

sarra anunciant l'acabament del partit i la victòria del "Barcelona" per 2 a 1, llavors sí que de fet ja no sabíem on érem; entre els cops que habíem rebut i la cridòria i una mica que també ens havíem emocionat, tot plegat va fer un garbuix que no ens pensàvem pas poder-lo pair.

El que va ésser més bonic fou que bon punt es sabé aquesta notícia, sens dir-vos cap disbarat, us direm que el camp de Les Corts va quedar gairebé buit; la cosa té explicació. Havia estat tan forta l'alegria que l'un desfilava i se n'anava a comunicar la notícia a la família; l'altre se n'anava a fer tabola mirant d'inventar-se una altra cançó que no fos la mateixa de sempre, o sigui "L'escarbat bum, bum".

Després, quan vàrem sortir del camp, no sabíem cap a quin cantó tirar per a anar a casa; el cap encara ens bullia.

I pensar que demà passat a València es juga la final entre els que varen "pelar a l'"Espanyol", o sigui l'"Atlètic", de Madrid, i el "Barcelona", i que ens pot passar altra vegada el mateix, creieu que ja tremolem.

I consti que no som d'aquells que s'espantin aviat, però una alegria que fugi del test, cregueu n'hi ha per espantar-s'hi de valent.

En tot cas, la setmana que ve ja us ho contarem, si podem reixir-ne.

PRIMERA COMUNIÓ

—I que bufó! Quina monada! Només li falta que li haguessin tallat els cabells a la "garçonne"!

BOXA

Demà a la nit passaran coses grosses. Suposem que ja ho sabeu, però pel que pogués ésser, no estarà del tot malament que us en fem cinc cèntims.

S'han posat cent mil "pàfies" a una bossa, i després s'agafen dos homes que, segons es diu, són els més pintats d'Europa i se'ls diu: "Veiam quin dels dos és el més "maco" i sap aprofitar-se del tros més gros de la bossa!" I els dos homes, vinga clavar-se pinyacs, fins al cap d'un número determinat de temps, en quin moment els que fan de màxima autoritat, si cap dels dos ha caigut abans, i els diuen, tu has clavat més bufes que l'altre i, per tant, et correspon el tros més gros.

Això és el que passarà demà a la nit a la plaça de braus de la "Monumental" entre Spalla-Uzcudun.

I, és clar, tots dos confien guanyar, i mentre un diu aquest basc és un neòfit, l'altre diu aquest italià "és palla". Veurem quin dels dos tindrà raó.

Pel que pugui ésser, nosaltres no hi tenim apostat res.

MOTOR

La costa Rabasasda, com en anys anteriors, es va veure molt animada, tant, que diu que no s'hi podia passar. I la cosa té explicació: S'havia tancat la carretera per ordre governativa.

De totes maneres, aquells que hi anaven amb cotxes per tal de córrer (els cotxes, s'entèn), tenien pas franc, i davant d'això no els va costar res d'agafar una empenta tan extraordinària, que ningú no els podia aturar.

I, és clar, es varen batre catorze "records". I no es va fer més perquè no es va poguer. Són així en aquest país.

TEIXI

MANERES DE VIATJAR

—Adéu! Me'n vaig a Mallorca!

—Així?

—No veus que els vapors van plens de pelegrins que van a Canàries!

A un concurrent del cafè de La Rambla

Hem rebut una carta d'un concurrent del "Cafè de la Rambla" sobre una conversa sentida a aquell cafè.

Desitjaríem poguer parlar amb algun dels dits senyors. Es tracta d'una qüestió important que ens interessa en gran manera.

Els seria molest visitar-nos?

Per endavant us en donem les gràcies.

Hem llegit que a Anglaterra també hi han els "rebentavagues", una mena de gent com els "biscuits", que es pres-ten a fer mal als obrers.

Aquests bons "ciudadans" anglesos, sols els castigariem a fer de taups, treballant sota terra, sense veure la llum del sol, i guanyar una misèria...

Canviarien de pensament i de ciutadania.

✻

Sembla que es tracta de fer treballar deu o dotze hores diàries, i es busca sis peus al gat.

Que no es jugui amb foc, perquè ja saben els nostres patrons, que l'obrer és pacífic i bo, però quan se li fan injustícies i s'acut a coses cruels, els bens es tornen llops...

I nosaltres que som pacífics i voldríem l'agermanament del capital amb el treball, potser haurem de fer justícia als obrers, avui escarnits i llençats a la misèria.

✻

Enguany es suspendran moltes festes de carrer, davant la crisi de treball que augmenta cada dia més.

Sobretot, en barriades obreres.

Menys soroll de "shimys" i més tràfec de rodets i ferros de fàbrica!

✻

Sembla que aviat posaran els gerros damunt els peus aixecats a la immortal Plaça de Catalunya.

I en lloc de les estàtues protestades pels concurrents que anaven a l'"As" i al "Pompeya", hi han flors.

Ho trobem en caràcter, aquí on hi ha tants i tants "flore-ros" en tots sentits.

✻

Cada dia hi ha més robaments.

I cada dia hi ha més policia a Barcelona.

Es una cosa tan rara, que no la comprenem, malgrat passem dies i dies fent càlculs i pensaments

✻

Han llegit les vacants que hi han al nostre Ajuntament?

Però són places que els pobres que les ocupin no guanyaran ni per tirar sagí a l'olla.

I es parla de lleis i comissions mixtes i Delegacions de Treball?...

Això és un escarni a la realitat.

Què pot menjar un home amb set pessetes diàries?

Estem en el mes de maig.

En molts locals i sales i alcoves celebren el maig florit. Equival a dir que pengen alfals i pastanagues per als forasters i s'ho mengen els del poble.

I la cosa no passaria d'aquí, sinó fos que un amic nostre guarda un bell record d'haver anat a un d'aquests "Casinos Recreativos" de barriada.

Va sortir, de tan florit, amb una floridura que encara del reuma camina com els crancs.

I exclama sempre:

—Mai més maig, ni mai més bestieses florides. Solament pensar que hi havia "jazz", m'ajauria de dolor i ràbia...

✻

—Enguany s'han fet Jocs Florals sense celebrar-se.

Ve't aquí que un senyor que no comprenia com podia ésser aquest divinal miracle, preguntà:

—I com ha estat això d'aquesta festa?

I l'altre respongué:

El més senzill del món: ha estat cosa de fer uns Jocs nous.

El curios és que encara és hora que està badant, mirant-se la torre del nostre bon amic Apeles Mestres.

No sabia si era tot allò broma o serietat.

✻

Després de molts dubtes, ha vingut Rada, el cèlebre mecànic. Ha vingut amb el seu automòbil "Lincoln", en viatge de propaganda. Ell i els boxadors Uzcudun i Spalla han estat els èxits de la setmana. El món es així.

✻

L'Ajuntament, a la Permanent, ja ha aprovat el pressupost. Es de 79 milions i "pico". El dèficit, que era de 34 milions a la primera meitat de 1923, ha pujat a 50 milions.

✻

L'alcalde volia treure els anuncis de les cadires públiques, però el senyor Nebot les sosté. Essent així, deuen ésser unes coses molt artístiques, perquè el senyor Nebot és l'home més artista i de més gust del món.

Grifol: Bé, ja ho sabeu.—Ll. de B. i V.: Potser ho publicarem perquè és curt; però tingueu en compte que és massa seriós per a L'ESQUELLA. No ens convenen coses així.—Enriquet: Quan arribis a ésser l'Enric, potser faràs coses més aprofitables.—J. G. i O.: Estem satisfets de la vostra aclaració. Potser us podrem acceptar alguna altra cosa.—V. C., de Terrassa: Ens plau el vostre entusiasme juvenívol, Però, cregueu-ho, tot necessita el seu estudi o la seva pràctica.—Roc d'Ilerda: Les coses sentimentals ens emocionen massa.—Esquirol: Res, res!—Calavera: Vés-te a enterrar, noi.—Senyor Simonet: Hauríem de fer-ho nou. Ho sentim molt.—García: Tenim por que els lectors es morin de fàstic.—Kadafort: Veurem.

Impremta LA CAMPANA i L'ESQUELLA : Olm, 8, Ciutat

MALLORCA

ALBUM DE FOTOGRAFIES
DE LA ILLA DE LA CALMA
— Esplèndida edició —
PREU: 12 PESSETES

Repertorio para la aplicación de los
Aranceles de Aduanas para la Península e Islas Baleares
Un tomo: Ptas. 5

LA TECA

del celebrat cuiner **IGNASI DOMENECH**
Un volum: Ptes. 3

VERNEY D'ORIANI

¿QUIERE V. GANARSE UN SOBRESUELDO?

Pequeños trabajos y tareas fáciles
con qué aprovechar unas horas
entretenidas y remuneradamente

Un tomo 8.º Ptas. 5

Colección DIAMANTE

Obras de los más notables escritores
nacionales y extranjeros
Van publicados 125 tomos, a

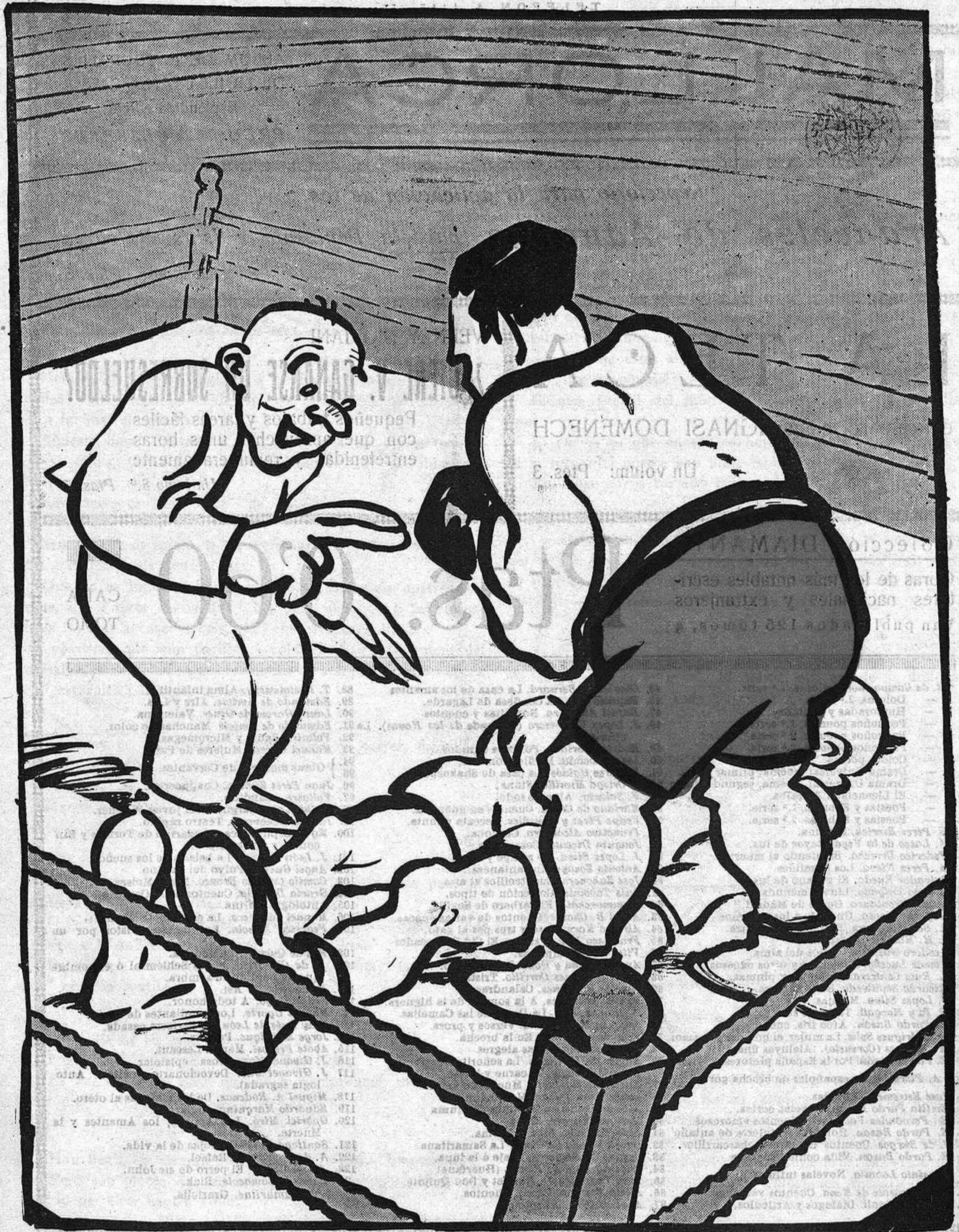
Ptas. 0'60

CADA
TOMO

1. *B. de Campoamor. Doloras, 1.ª serie.*
2. — Doloras, 2.ª serie.
3. — Humoradas y cantares.
4. — Pequeños poemas, 1.ª serie.
5. — Pequeños poemas, 2.ª serie.
6. — Pequeños poemas, 3.ª serie.
7. — Colón, poema.
8. — Drama Universal, poema, primer tomo.
9. — Drama Universal, poema, segundo tomo
10. — El Licenciado Torralba.
11. — Poesías y Fábulas, 1.ª serie.
12. — Poesías y Fábulas, 2.ª serie.
13. *E. Pérez Escribá. Fortuna.*
14. *A. Lasso de la Vega. Rayos de luz.*
15. *Federico Urrecha. Siguiendo al muerto*
16. *A. Pérez Ntewa. Los humildes.*
17. *Salvador Rueda. El gusano de luz.*
18. *Stensto Delgado. Lluvia menuda.*
19. *Carlos Frontaura. Gente de Madrid.*
20. *Miguel Melgosa. Un viaje a los infiernos*
21. *A. Sánchez Pérez. Botones de muestra.*
22. *J. M. Matheu. ¡Bataplan!*
23. *Teodoro Guerrero. Gritos del alma.*
24. *Tomás Luceño. Romances y otros excesos.*
25. *L. Ruiz Contreras. Palabras y plumas.*
26. *Ricardo Sepúlveda. Sol y Sombra.*
27. *J. López Silva. Migajas.*
28. *F. Pi y Margall. Trabajos sueltos.*
29. *E. Pardo Basán. Arco iris, cuentos*
30. *E. Rodríguez Solís. La mujer, el hombre y el amor.*
31. *M. Matosés (Corzuelo). ¡Aleluyas finas!*
32. *E. Pardo Basán. Por la España pintoresca (viajes)*
33. } *A. Flores. Doce españoles de brocha gorda*
34. }
35. *José Estremera. Fábulas.*
36. *Emilia Pardo Basán. Novelas cortas.*
37. *E. Fernández Vaamonde. Cuentos amorosos.*
38. *E. Pardo Basán. Hombres y mujeres de antaño*
39. *J. de Burgos. Cuentos cantares y charcarrillos.*
40. *E. Pardo Basán. Vida contemporánea.*
41. } *Jacinto Labaña. Novelas íntimas.*
42. }
43. *Fr.ª Sarasate de Mena. Cuentos vascongados*
44. *F. Pi y Margall. Diálogos y Artículos.*
45. *Charles de Bernard. La casa de los amantes*
46. *Eugenio Sue. La Condesa de Lagarde.*
47. *Bafoel Altamira. Novellitas y cuentos*
48. *J. López Valdemoro (El Conde de las Navas). La niña Araceli.*
49. *Rodrigo Soriano. Por esos mundos...*
50. *Luis Taboada. Perfiles cómicos.*
51. *B. Pérez Galdós. La casa de Shakespeare.*
52. *J. Ortega Munilla. Fifiña.*
53. *F. Salazar. Algo de todo.*
54. *Martano de Cavia. Cuentos en guerrilla.*
55. *Felipe Pérez y González. Peccata minuta.*
56. *Francisco Alcántara. Córdoba.*
57. *Joaquín Dicenta. Cosas mías.*
58. *J. López Silva. De rompe y rasga.*
59. *Antonio Zozaya. Instantáneas.*
60. *José Zahonero. Cuentecillos al aire.*
61. *Luis Taboada. Colección de tipos.*
62. *Beaumarchais. El Barbero de Sevilla.*
63. *Angel E. Chaves. Cuentos de varias épocas.*
64. *Alfonso Karr. Buscar tres pes al gato.*
65. *Francisco Pi y Arsuaga. El Cid Campeador*
66. *Vital Aza. Pamplinas.*
67. *Antonio Peña y Goñi. Río revuelto.*
68. *Enrique Gómez Carrillo. Tristes idilios*
69. *Nicolás Estébanes. Calandracas.*
70. *V. Blasco Ibañeta. A la sombra de la higuera.*
71. *A. Dumas, hijo. La Dama de las Camelias.*
72. *Joaquín M. Bartrina. Versos y prosa.*
73. *Francisco Bayado. En la brecha.*
74. *Luis Taboada. Notas alegres.*
75. *Xavier de Montepín. La señorita Tormenta*
76. *Antonio Zozaya. De carne y hueso.*
77. *Xavier de Montepín. Muerto de amor.*
78. *Conde León Tolstói. Venid a mí...*
79. *Alfredo Calderón. A punta de pluma*
80. *Enrique Murger. Elena.*
81. *Luis Taboada. Siga la broma.*
82. *Laura García de Giner. La Samaritana.*
83. *Cyrano de Bergerac. Viaje a la luna.*
84. *Eugenio Antonio Flores. ¡Huérfana!*
85. *Idán Tourgueneff. Hamlet y Don Quijote.*
86. *Alicia Pestana (Cafel). Cuentos.*
87. *Angel Guerra. Al sol.*
88. *T. Dostoyevsky. Alma infantil.*
89. *Edmundo de Amicis. Aire y Luz.*
90. *Laura García de Giner. Valentina.*
91. *Edmundo de Amicis. Manchas de color.*
92. *Voltaire. Zadig y Micromegas.*
93. *Manuel Ugarte. Mujeres de París.*
94. } *Obras menores de Cervantes.*
95. }
96. *Juan Pérez Zúñiga. Chapuceras.*
97. *Voltaire. Cándido.*
98. *Goethe. Las amarguras del joven Werther.*
99. *Jacinto Benavente. Teatro rápido.*
100. *Novelas picarescas. Lazarillo de Tormes y Rinconete y Cortadillo*
101. *J. León Pagano. La balada de los sueños.*
102. *Angel Guerra. Polvo del camino.*
103. *Camilo Castello Branco. María Moisés.*
104. *Gracia Deledda. Cuentos de la Cerdeña.*
105. *Antología taurina.*
106. *Manuel Carretero. La espuma de Venus.*
107. *Federico Bahola. Los ingleses vistos por un latino.*
108. *Eça de Queiroz. La nodriza.*
109. *A. de Chamisso. Pedro Schlemihl ó el hombre que ha perdido su sombra.*
110. *M. Sarmiento. Así.*
111. *Felipe Trigo. A todo honor.*
112. *Manuel Ugarte. Los estudiantes de París.*
113. *Fray Luis de León. La perfecta casada.*
114. *Jorge Manrique. Poesías.*
115. *Abate Prévost. Manón Lescaut.*
116. *J. Givanel Mas. Prosa epistolar.*
117. *J. Givanel Mas. Devocionario poético (Antología sagrada).*
118. *Miguel A. Rodenas. De las majadas al otero.*
119. *Eduardo Marquina. Juglarías.*
120. *Gabriel Miró. Los Amigos, los Amantes y la Muerte.*
121. *Santiago Rusiñol. Hojas de la vida.*
122. *A. de Lamartine. Rafael.*
123. *Alfonso Karr. El perro de sir John.*
124. *Eduardo Zamacois. Rick.*
125. *A. de Lamartine. Graziella.*

NOTA.—Tothom qui vulgui adquirir qualsevol de dites obres, remetent l'import en lliuraments del Gir Postal o bé en segells de franqueig al llibreter Antoni López, Rambla del Mig, 20, Barcelona, la rebrà a volta de correu, franca de ports. No responem d'extravios si no es remet, ademés, 30 cèntims per a certificat. Als corresponsals se'ls otorguen rebaixes.

EL COP DE PUNY A L'ORDRE DEL DIA

—Vols dir que l'has vençut?

—Potser encara es revifarà; però serà per poca estona.